

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
[www.philosophical-research.org]

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΥΚΛΟΣ ΚΖ'
ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2013 - 2014

Μελέτη Ελληνισμού

Σεμινάριο 2^ο
Πέμπτη 21 Νοεμβρίου 2013

I

Συνοπτική Θεωρία**Είναι.**

Αυτό είναι το απόλυτο δεδομένο.

Το θαύμα της ύπαρξης.

Τι κάνει να υπάρχουν όντα αντί του να «υπάρχει μηδέν». Το τελευταίο είναι αδύνατο, αδιανόητο, ασύλληπτο, αντιφατικό. Ακόμη και αυτή η πρόταση που μόλις έγραψα είναι α-νόητη, αφού θέτει το μηδέν («το τελευταίο» = «υπάρχει μηδέν»).

Το Είναι εμπεριέχει την αιτία του. **Αιτία και αιτιατό ταυτίζονται στο Είναι**, γιατί τίποτα δεν θα μπορούσε να είναι οντολογικά πριν από το Είναι ώστε να προκαλέσει το Είναι ως αποτέλεσμα. **Το Είναι είναι η Δύναμη να είναι**. Και η Δύναμη, ο Λόγος και η Αιτία, του Είναι είναι το Κάλλος. Είναι και Νόημα του Είναι συμπίπτουν. Είναι και δημιουργική Αιτία του Είναι και Σκοπός (Τέλος) του Είναι ταυτίζονται απόλυτα.

Η Δύναμη του Κάλλους είναι ο Έρως. **Είναι σημαίνει εράν του κάλλους**. Ο Έρως της ομορφιάς συνιστά το Είναι, κάνει να υπάρχουν όντα αντί του να μην υπάρχει τίποτε.

Η διπολικότητα που συνίσταται μέσα στο Είναι μεταξύ του Εράν και του Κάλλους είναι η ίδια διπολικότητα που εκφράζεται με την θεμελιώδη διάκριση εντός του Είναι μεταξύ Μορφής (Ουσίας) και Ύπαρξης (forma essendi και actus essendi). **Είναι = Κάλλος εράται = το Ον υπάρχει**. Ταυτολογία βαρυσήμαντης οντολογικής αναγκαιότητας.

Η διπολικότητα του Είναι είναι οντολογικά ύστερη. Πρώτη Αρχή και Ύπατο Τέλος είναι αυτό το Είναι.

Το Κάλλος επι-δεικνύεται. Το Είναι φαίνεται. Η ίδια δύναμη που κάνει το ον να υπάρχει, αυτή προκαλεί και την αυτόματη φανέρωση του. Ο Έρωσ υποστασιοποιεί το Κάλλος όπως και το Κάλλος διεγείρει τον Έρωτα που το άγει εις ύπαρξη. Ο Έρωσ επιδεικνύει το κάλλος. Έρωσ και Κάλλος ταυτίζονται, όπως η ύπαρξη και η ουσία του όντος, ως οι δύο πόλοι του Είναι. Είναι σημαίνει φαίνεσθαι. Το ον υπάρχει θα πει το ον φαίνεται.

Η φανέρωση του Όντος είναι η ουσία του. Η φανότητα του όντος είναι η μορφή του. Στην Μορφή εξαντλείται χωρίς υπόλοιπο η ουσία του όντος. Η Μορφή είναι η θεία Επι-φάνεια του Όντος. Στην επιφάνεια αποκαλύπτεται όλο το βάθος του Είναι.

Το πέρασ είναι ο όρος (ορισμός) της ουσίας και το όριο της επι-φάνειας του όντος. **Το Πέρασ ορίζει το Κάλλος του Όντος. Στην θεία επι-φάνεια έγκειται η ομορφιά του Είναι.** Το ωρισμένως δομημένο Πέρασ (η Μορφή του Κάλλους) αποτελεί την ακρότητα της τελειότητας του Όντος.

Το Είναι ευρίσκεται στην Αιωνιότητα. Δεν έχει διάρκεια, «πριν και μετά», γιατί δεν επιδέχεται καμιά μεταβολή και ετεροίωση. Δεν καταλαμβάνει τόπο γιατί δεν επιδεικνύεται στην καθαυτότητά του, στην κρυφιοτήτά του.

Το Φαίνεσθαι του Είναι είναι στον χρόνο και στον χώρο. Η Αιωνιότητα προβάλλει εαυτήν στον χρόνο που δημιουργεί, όπως το Είναι προβάλλεται γινόμενο Επι-φανές στο Φαίνεσθαι. Ο Χρόνος είναι «κινητή εικών της αιωνιότητος» (Πλατωνικός Τίμαιος). Η απόλυτη Ενότητα μερίζεται στον χώρο τον οποίο παράγει για να φανεί. Χώρος είναι η διάσταση του πουθενά (της ου-τοπίας) του Είναι. Η επι-δεικτική φανέρωση του Είναι χρειάζεται χρόνο και χώρο για να υποσταθεί. **Το φανόν του όντος γίνεται σε χωροχρόνο, σε ταυτωτική αντίθεση προς το κρύφιο του όντος που Είναι στην Αιωνιότητα.**

Το γίνεσθαι του Φαίνεσθαι, αν το ψευδοφανταστούμε με νόθη σκέψη απηρητημένο, ξεκομμένο, από το Είναι, διαλύεται σε χωροχρονικό χάος,

διάρκεια και διάσταση χωρίς δομή και μετρική. Αυτό (κίβδηλο «αυτό» αφού δεν υπάρχει αυτό, γιατί κάθε αυτό έχει μορφή) είναι η Απειρία, η απόλυτος απουσία πέρατος συγκροτούντος μορφή, και άρα φαινομένη, επι-δεικνυομένη, επι-φανή οντότητα. **Απειρο είναι το Μηδέν εν όψει της διαμόρφωσής του σε φαινόμενο**, το Άπειρο νοθοθεωρούμενο ως δεκτικό μορφής. (Η «δεχομένη» και «δεξαμένη» του Τιμαίου, η πρώτη ύλη του Αριστοτέλη).

Η επαφή χωροχρόνου και αιωνιότητας, η ενεργός ταύτιση Φαίνεσθαι και Είναι, επιτυγχάνεται στις στιγμές της τελειότητας. Το Κάλλος σώζει – αίροντας από το γίνεσθαι στο Είναι. **Η συντετελεσμένη στον χωροχρόνο ομορφιά είναι η Πύλη της Αιωνιότητας.**

Τα φαινόμενα στο γίνεσθαι οργανώνονται με ρυθμό και τάξη πέριξ αυτών των σημείων τελειότητας που συνιστούν την διείσδυση της αιωνιότητας στον χρόνο, ή καλύτερα την φανητική έκφραση του Είναι σε Φαίνεσθαι. Αυτά τα τέλη κάλλους είναι οι δραστικές δυνάμεις που πλέκουν το γίνεσθαι σε εναρμόνιο «Κόσμο». Είναι οι Πλατωνικές Ιδέες ως αρχέτυπα κατά τα οποία τυπούνται με διάφορους βαθμούς επιτυχίας το γίνεσθαι. Είναι το Αριστοτελικό «τί ην είναι», αυτό που ήταν να είναι κάθε σχετική άποψη της πραγματικότητας ως συγκεκριμένο πεδίο της φανέρωσης του Είναι.

Το Ιδεώδες είναι η πλαστική αρχή του πραγματικού – όχι η ανενεργός εσχατολογία του. Γιατί δεν υπάρχουν έσχατα, αλλά τέλη. Η διάρκεια είναι ατελεύτητη και ατέλεστη, όμως η τελειότητα συντελείται εσαεί εκ της αιωνιότητος στις ευδαίμονες Στιγμές του χρόνου οι οποίες έτσι συνιστούν τις αγκυρώσεις στο Είναι, τους οντολογικούς άξονες του γίνεσθαι των φαινομένων.

Συνδέσαμε στην οντολογία μεταφυσική και φυσική, ύπαρξη και κοσμικότητα (Παρμενίδης). Κατέχουμε την ενοποιημένη θεωρία της πραγματικότητας. Εξηγούμε Φύση και Ιστορία.

Την αξονική ταύτιση πράγματος και ιδέας στην επιτετευγμένη και συντελεσμένη τελειότητα της επι-φάνειας του όντος διαγιγνώσκουμε σε κάθε έκφανση του Ελληνισμού.

Είδαμε ότι στο πεδίο της οικονομίας άξων σύμφυσης του ιδεώδους και του πραγματικού είναι το χρήμα ως αφηρημένη αξία. Οι συγκεκριμένες χρησιμότητες των αγαθών μετρούνται και ορίζονται από την χρησιμότητα εν γένει, άμεσα ρευστοποιήσιμη και μεταμορφούμενη σε οποιαδήποτε σύμμετρη συγκεκριμένη χρησιμότητα, του χρήματος. Ένα ωρισμένο πραγματικό αγαθό, με συγκεκριμένη καθεαυτό χρησιμότητα, αναλαμβάνει την σταθεροποιητική λειτουργία του ιδεώδους, της ιδεατής αξίας.

Παράλληλα, στο πολιτικό πεδίο, η τυραννία λειτούργησε συγχρόνως ως ανάλογος άξων ταύτισης φαινομένου και Είναι. Ένας επιτυχής συγκεκριμένος τύραννος ανείχε την κοσμική τάξη και ρυθμό του γίνεσθαι στα ανθρώπινα της πολιτικής κοινωνίας του, ως άξων στηριγμού των.

Όπως η θεία Στιγμή της τελειότητας διανοίγεται αμερίστως εις αιωνιότητα, έτσι το συγκεκριμένο εδώ και τώρα αποκαλύπτει το απόλυτο Είναι και μεταχειρίζεται την Δύναμή του.

II

Συνεχίζουμε κατά το Πρόγραμμα τον νέο κύκλο των Σεμιναρίων Ιστορικοφιλοσοφικού Λόγου με γενική θεματική «ΜΕΛΕΤΗ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ» αυτήν την Πέμπτη, 21 Νοεμβρίου 2013, στις 8.30 το βράδυ, ερευνώντας μια άλλη και περισπούδαστη και μεγαλοδύναμη γένεση της Μορφής στο γίγνεσθαι. Τίτλος της σπουδής μας θα είναι:

Η Γέννηση της Φιλοσοφίας:

από το Βίωμα στο Σύμβολο

και από το Σύμβολο στην Έννοια.

III

Οι συναντήσεις των Σεμιναρίων της κύριας σειράς γίνονται κατά το πρόγραμμα κάθε Πέμπτη στις 8.30 το βράδυ, στην Αίθουσα Διαλέξεων του Μεγάρου Λόγου και Τέχνης, Πλατεία Γεωργίου Α', 2^{ος} όροφος.

Μετά την ομιλία ακολουθεί διεξοδική, ανοικτή συζήτηση.

Η είσοδος είναι ελεύθερη.

